

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudce Ondřeje Mrákoty a soudkyně Michaely Bejčkové v právní věci žalobkyně: **JIKA – CZ, s. r. o.**, Dlouhá 103/17, Hradec Králové, zast. advokátem Mgr. Tomášem Machurkem, Jana Babáka 2733/11, Brno, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, třída Kpt. Jaroše 1926/7, Brno, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Zlínský kraj**, Tomáše Bati 21, Zlín, proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 21. 10. 2020, čj. ÚOHS-33284/2020/321/HBa, sp. zn. ÚOHS-R0153/2020/VZ, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 14. 12. 2022, čj. 30 Af 75/2020-151,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 4 114 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta Mgr. Tomáše Machurka.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] V nynější věci jde o zákonnost zadávacích podmínek veřejné zakázky na vypracování projektové dokumentace nové krajské nemocnice ve Zlíně.

I. Vymezení věci

[2] Zadavatel – Zlínský kraj (před správními soudy vystupuje jako osoba zúčastněná na řízení) vypsál na sklonku roku 2019 veřejnou zakázku na vypracování projektové dokumentace nové krajské nemocnice ve Zlíně. Proti zadávacím podmínkám veřejné

zakázky podala žalobkyně námitky, které kraj jako nedůvodné odmítl. Žalobkyně následně podala k žalovanému návrh na zahájení řízení o přezkoumání úkonů zadavatele, kterým se domáhala zrušení zadávacího řízení. Rozhodnutím ze dne 20. 7. 2020 žalovaný návrh žalobkyně jako nedůvodný zamítl. Dne 21. 10. 2020 rovněž jako nedůvodný zamítl předseda žalovaného podaný rozklad.

[3] Proti rozhodnutí předsedy žalovaného se žalobkyně bránila u Krajského soudu v Brně. V žalobě uvedla vícero pochybení, kterých se zadavatel veřejné zakázky dopustil a pro která měl žalovaný zadávací řízení zrušit. Jmenovitě šlo o nepřiměřenou (příliš krátkou) lhůtu pro podání nabídek, neúplnost podkladů pro podání nabídek, nezákonnost kvalifikačních předpokladů, nezákonnost stanovení nabídkové ceny a nedostatečné vymezení činností v oblasti *public relations* a marketingu. Krajský soud žalobě vyhověl, zrušil rozhodnutí předsedy žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Ztotožnil se přitom s prvními dvěma žalobními okruhy – nepřiměřenou délkou lhůty pro podání nabídek (body 44 až 57 rozsudku krajského soudu) a neúplností podkladů pro podání nabídek (body 58 až 70 rozsudku). Ve zbytku shledal soud žalobu nedůvodnou.

II. Shrnutí argumentů kasační stížnosti a vyjádření žalobkyně

Kasační stížnost žalovaného

[4] Proti rozsudku krajského soudu podal žalovaný (stěžovatel) kasační stížnost. První polovinu kasační stížnosti zaměřil proti posouzení přiměřenosti délky lhůty pro podání nabídek. Krajský soud prý především nevysvětlil, jestli a případně jaký vliv mělo na přiměřenost lhůty k podání nabídek její následné prodloužení. Rovněž krajský soud nevysvětlil, proč by považoval za dostatečné prodloužení lhůty pro podání nabídek v délce 60 dnů. O nepřiměřenosti lhůty pro podání nabídek nemohl svědčit ani dotaz č. 113 vznesený jedním z dodavatelů v průběhu zadávacího řízení. Tento dotaz a s ním spojená žádost o prodloužení lhůty pro podání nabídek se specificky vztahoval k požadavku zadavatele na osvědčení České komory autorizovaných inženýrů a techniků činných ve výstavbě (ČKAIT) u zahraničních dodavatelů. Žádost o prodloužení lhůty byla výslovně vztahována k tomu, že komora má pro vyřízení osvědčení lhůtu šedesáti dnů (tedy delší než původně stanovenou lhůtu pro podání nabídek). Zadavatel v reakci na tento dotaz umožnil doložit kvalifikaci jinými doklady, proto ani tato skutečnost nemohla svědčit o nepřiměřenosti lhůty k podání nabídek.

[5] Ohledně šetření týkajícího se přiměřenosti lhůty k podání nabídek stěžovatel předně namítl, že upřednostnil odpovědi na vlastní dotaz na rozdíl od odpovědí na dotazy zadavatele a žalobkyně. U šetření prováděných jednotlivými účastníky řízení totiž nelze vyloučit, že tito účastníci budou účelově vybírat vhodné odpovědi pro podporu svých tvrzení, zatímco stěžovatel zakládá do správního spisu veškeré odpovědi na jím položený dotaz. Dále stěžovatel k šetření namítl, že má pouze orientační a informativní charakter. Větší vypovídající hodnotu mají dotazy a požadavky předkládané dodavateli v průběhu lhůty k podání nabídek. Skutečnost, že v průběhu zadávacího řízení dodavatelé délku lhůty pro podávání nabídek jinak nezpochybňovali a nedomáhali se jejího prodloužení, svědčí ve prospěch její přiměřenosti.

pokračování

[6] Ve druhé polovině kasační stížnosti stěžovatel namítl nesprávné posouzení neúplnosti podkladů pro podání nabídek. Krajský soud prý nesprávně uzavřel, že zadavatel pochybil i tím, že nezpřístupnil podklady studie, která byla součástí zadávací dokumentace a které měl k dispozici pouze zpracovatel studie. Podle stěžovatele krajský soud zaměňuje podání nabídek se samotným plněním veřejné zakázky. Pro účely podání nabídek stačí dodavatelům obecnější podklady, které mají dodavatelům umožnit podání porovnatelných nabídek. Konkrétní podklady musí mít dodavatelé k dispozici až při plnění veřejné zakázky. Sporná studie coby součást zadávací dokumentace obsahovala několik rozličných dokumentů. Jako taková tedy dávala základní pohled o předpokládaném rozsahu a podmínkách uskutečnění veřejné zakázky. Její funkce byla informativní a z rozsudku krajského soudu není zřejmé, které podklady studie neobsahovala.

[7] Krajský soud prý dále nesprávně uvedl, že podklady studie mohly být pro vybraného dodavatele při plnění veřejné zakázky důležité a že mohl být schopen nabídku i projekční práce připravit rychleji. To, že zpracovatel studie může zpracování nabídky připravit rychleji, nehraje žádnou roli, neboť rychlost zpracování nabídky není při jejím hodnocení relevantní. Že zhotovitel studie dokáže nabídnout rychlejší splnění zakázky, je pouze spekulativní závěr soudu.

[8] Krajský soud prý při porovnání nabízených délek plnění veřejné zakázky nezohlednil, že nabídka předložená vítězným sdružením, která obsahovala kratší dobu plnění, obsahovala současně nabídkovou cenu vyšší o 100 mil. korun než nabídka druhého dodavatele v pořadí. Z rozdílu v nabídkových cenách tak spíše vyplývá, že vítězné sdružení má větší odborný aparát a je tedy s to veřejnou zakázku splnit rychleji. Rychlejší splnění veřejné zakázky bylo tedy způsobeno právě vyšší nabídkovou cenou a větším týmem, nikoli informačním náskokem jednoho z členů sdružení.

[9] Konečně stěžovatel napadl i závěr krajského soudu, že dalším zdrojem pochybností o zvýhodnění zpracovatele studie jsou fotografie předložené žalobkyní v řízení o rozkladu. Fotografie zobrazují dispoziční řešení nemocnice a zpracovatel studie je pořídil nad rámec smluvních povinností. Fotografie navíc nebyly součástí studie. Podle stěžovatele se jednalo o pouhé přirozené zvýhodnění zpracovatele studie, které nemělo vliv na rovnost zadávacího řízení. To ostatně potvrzuje i skutečnost, že první i druhá nejúspěšnější nabídka navrhovala zpracování odpovídajících fází veřejné zakázky ve lhůtě 12 měsíců, tedy shodně.

Vyjádření žalobkyně ke kasační stížnosti

[10] Žalobkyně souhlasila s krajským soudem, že uveřejněné předběžné oznámení neobsahovalo dostatečné informace pro potenciální dodavatele, proto nelze souhlasit s tím, že předběžné oznámení mohlo být zohledněno ve prospěch přiměřenosti zadávací lhůty. Nelze pouze jednoduše uzavřít, že byla-li zákonná délka lhůty pro podání nabídek dodržena, resp. stanovena lhůta pro podání nabídek dvakrát delší, postupoval zadavatel v souladu se zákonem. Ve vztahu k přiměřenosti lhůty je třeba zohledňovat i další faktory, jako rozsah požadavků, které zadavatel na potenciální dodavatele klade, složitost obstarání jednotlivých dokumentů atd. Žalobkyně dále nerozumí, proč stěžovatel v řízení o rozkladu přihlédl ve prospěch zadavatele k šetření na relevantním trhu ohledně délky zadávací lhůty, po jeho odlišném vyhodnocení krajským soudem však v kasační stížnosti uvádí, že toto šetření je

pouze orientační a informativní a jeho význam nelze přeceňovat. Žalobkyně dále nesouhlasí ani s tím, že stěžovatel považoval za relevantnější odpovědi na vlastní dotaz, protože průzkumy prováděné účastníky mohou být upraveny ve prospěch účastníkům příznivého výsledku. Toto tvrzení stěžovatel nepodložil žádnými důkazy.

[11] K neúplnosti podkladů pro podání nabídek žalobkyně uvedla, že informační výhodu zpracovatele studie měl zadavatel zakázky podle rozhodovací praxe stěžovatele kompenzovat právě delší lhůtou k podání nabídek. To se však v nynějším případě nestalo. Nemůže proto obstát tvrzení, že výhoda zpracovatele studie je výhodou diskutabilní, neboť zpracovatel si naopak mohl být vědom řady problémů, na které mohl zareagovat vyšší cenou. Vyšší cenu vybraný dodavatel skutečně předložil, nicméně dle žalobkyně to není důsledkem náročnosti plnění, ale tím, že si vybraný dodavatel byl vědom, že při hodnocení lhůt může s ohledem na svůj informační náskok nabídnout lhůty kratší, aniž by se při vyšší nabídkové ceně jeho nabídka stala nekonkurenceschopnou. Neobstojí ani tvrzení, že žádnou roli nehraje, že autor studie může být rychlejší při zpracování nabídky. Má-li dodavatel již po prostudování zadávacích podmínek povědomí o lhůtách plnění, ušetří při přípravě nabídek čas již jen tím, že si nemusí modelovat a ověřovat reálnost a konkurenceschopnost lhůt, které chce nabídnout.

[12] Osoba zúčastněná na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[13] Kasační stížnost není důvodná.

[14] Pro úplnost NSS předesílá, že v průběhu řízení před krajským soudem Zlínský kraj zadání veřejné zakázky zrušil. V krajských volbách totiž zvítězily strany, které prosazovaly zachování stávající nemocnice, navíc kraj neměl dostatečné prostředky na výstavbu nové nemocnice. Tato skutečnost nicméně nebrání soudnímu přezkumu rozhodnutí stěžovatele.

[15] NSS k námitkám stěžovatele hodnotil dva okruhy otázek: jednak zda krajský soud dostatečně vysvětlil, proč je délka lhůty pro podání nabídek nepřiměřená [kasační námitky dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.; část **III.A.** níže], jednak zda byly podklady pro podání nabídek neúplné a zda je v tomto ohledu vysvětlení krajského soudu dostatečné [§ 103 odst. 1 písm. a), d) s. ř. s.; část **III.B.** níže].

III.A. K přiměřenosti lhůty pro podání nabídek

[16] NSS nejprve představí pro posouzení věci podstatné skutečnosti a rozhodnou úpravu. Dne 13. 2. 2019 uveřejnil zadavatel ve Věstníku veřejných zakázek předběžné oznámení o veřejné zakázce. Dne 23. 12. 2019 uveřejnil zadavatel tamtéž oznámení o zahájení zadávacího řízení. Lhůtu pro doručení nabídek nebo žádostí o účast v oznámení stanovil do 21. 1. 2020. Oznámením změn uveřejněným ve věstníku dne 16. 1. 2020 prodloužil zadavatel lhůtu pro doručení nabídek nebo žádostí o účast do 18. 2. 2020. Dalším oznámením změn, uveřejněným ve věstníku dne 3. 2. 2020, prodloužil zadavatel lhůtu pro doručení nabídek nebo žádostí o účast do 3. 3. 2020. Konečně posledním oznámením změn, uveřejněným ve

pokračování

věstníku dne 10. 2. 2020, prodloužil zadavatel lhůtu pro doručení nabídek nebo žádostí o účast do 6. 3. 2020.

[17] Protože zadavatel uveřejnil dne 13. 2. 2019 nejprve předběžné oznámení o veřejné zakázce, čítala minimální zákonná lhůta pro podání nabídek 15 dnů [§ 57 odst. 2 písm. a) zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek]. Minimální zákonnou délku lhůty tedy zadavatel dodržel. Jak však uzavřel již krajský soud v bodu 51 rozsudku, v případě lhůty pro podání nabídek nelze za přiměřenou bez dalšího považovat lhůtu odpovídající zákonu. Přiměřenou lhůtou pro podání nabídek je lhůta odpovídající zákonu, která současně respektuje specifika zadávacího řízení, zejména rozsah a složitost předmětu plnění veřejné zakázky a časovou náročnost zpracování a kompletace nabídky. Tento závěr vyplývá z kombinace § 6 odst. 1 zákona, podle kterého *zadavatel při postupu podle tohoto zákona musí dodržovat zásady transparentnosti a přiměřenosti* a § 36 odst. 5 zákona, podle kterého je *zadavatel oprávněn stanovit lhůty potřebné k průběhu zadávacího řízení. Délka lhůt musí být stanovena tak, aby byla zajištěna přiměřená doba pro vyžadované úkony dodavatelů* (v obdobném duchu ke starému zákonu o veřejných zakázkách již rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 30. 11. 2006, čj. 62 Ca 15/2006-111, č. 1715/2008 Sb. NSS, *INEKON GROUP*).

[18] Byť stěžovatel označil jako důvod veškerých kasačních námitek nesprávné posouzení právní otázky krajským soudem [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], v prvním okruhu kasačních námitek ve skutečnosti napadl „jen“ nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu pro nedostatek důvodů [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Krajskému soudu totiž stěžovatel v této části opakovaně vyčítá jen nedostatečné odůvodnění (krajský soud prý nevysvětlil, zda a případně jaký vliv mělo na přiměřenost lhůty k podávání nabídek její následné prodloužení; nevysvětlil ani, proč by považoval za dostatečné prodloužení lhůty 60 dnů, apod.). Stěžovatel však o správnosti výkladu zákona krajským soudem nepolemizuje. NSS posuzuje námitky podle jejich obsahu, nikoli podle jejich formálního označení, proto přezkumu námitek nic nebrání (takto již usnesení ze dne 18. 3. 2004, čj. 1 As 7/2004-47, a na něj navazující ustálená judikatura).

[19] Námitky jsou projednatelné, nejsou však důvodné. Stěžovatele je třeba upozornit na bod 54 rozsudku krajského soudu, ve kterém krajský soud přednesl svůj stěžejní právní závěr. Zde soud dospěl k závěru, že jakkoli v nynějším případě byla lhůta pro podání nabídek opakovaně prodloužena, *„je důležité hodnotit, o jaký časový úsek byla lhůta vždy nově prodloužena, nikoli sčítat celkovou délku lhůty pro podání nabídek. [...] Přiměřenost lhůty tak je možné dovodit z jejího pozdějšího prodloužení, pokud nově prodloužená lhůta samostatně obстоjí z hlediska přiměřenosti, aby dodavatel, který dosud žádné přípravné kroky pro podání nabídky neučinil, byl schopen v této prodloužené lhůtě zkompletovat a připravit nabídku.“* Soud tedy dospěl k závěru, že lhůty pro podání nabídek (původní a prodloužené) nelze sčítat, ale každou z těchto lhůt je z hlediska přiměřenosti třeba hodnotit samostatně. Jestliže tedy krajský soud dospěl k závěru, že původní lhůta pro podání nabídek nebyla dostatečně přiměřená, nemohl shledat dostatečně přiměřené ani prodloužené lhůty k podání nabídek, které čítaly téměř shodné časové úseky jako lhůta původní (vždy kolem 30 dnů).

[20] Opět z bodu 54 napadeného rozsudku je zřejmé, že lhůtu pro podání nabídek v délce 60 dnů použil krajský soud jako příklad, ne jako závazný právní závěr o dostatečně přiměřené lhůtě.

[21] Dále stěžovatel namítl, že o nepřiměřenosti lhůty pro podání nabídek nemohl svědčit dotaz č. 113 vznesený jedním z dodavatelů v průběhu zadávacího řízení. Tento dotaz a s ním spojená žádost o prodloužení lhůty se vztahoval k požadavku zadavatele na osvědčení komory u zahraničních dodavatelů. Žádost o prodloužení lhůty výslovně směřovala k tomu, že komora má pro vyřízení osvědčení lhůtu šedesáti dnů (tedy delší než původně stanovenou lhůtu pro podávání nabídek). Zadavatel ovšem v reakci na tento dotaz umožnil doložit kvalifikaci jinými doklady, proto ani tato skutečnost nemohla svědčit o nepřiměřenosti lhůty k podávání nabídek.

[22] Podle NSS zde však stěžovatel napadl něco, co krajský soud neuvedl. O dotazu č. 113 k zadávací dokumentaci se soud zmínil pouze v předposlední větě bodu 54 rozsudku, ve které z dotazu č. 113 pouze jako příklad převzal šedesátidenní prodlouženou lhůtu k podání nabídek (viz bod [20] výše). Krajský soud tedy ani v náznaku neuvedl, že by snad dotaz č. 113 vyhodnotil jako další skutečnost svědčící o nepřiměřenosti lhůty k podání nabídek. I zde se podle NSS jedná o nesprávné hodnocení rozsudku krajského soudu.

[23] Dále stěžovatel namítl, že více přihlédl k odpovědím na vlastní dotaz než dotaz žalobkyně, protože v případě šetření předkládaných účastníky řízení nelze vyloučit, že z odpovědí provedli účelový výběr. Ani tato kasační námitka však není důvodná. Jak správně upozornila žalobkyně ve vyjádření ke kasační stížnosti, stěžovatel nepředložil žádný důkaz, ze kterého by vyplývalo, že žalobkyně účelově manipulovala s odpověďmi a z těchto odpovědí vybírala pouze ty vhodné pro svůj závěr. Jde tedy o ničím nepodloženou domněnku stěžovatele.

[24] Konečně stěžovatel namítl, že šetření o přiměřenosti zadávací lhůty má pouze orientační a informativní charakter, větší vypovídající hodnotu mají dotazy a požadavky pokládané dodavateli v průběhu lhůty k podání nabídek. Jediný dotaz, který se týkal nepřiměřenosti lhůty, byl právě již výše zmíněný dotaz ohledně osvědčení komory, které však zadavatel umožnil nahradit jinými doklady. Pokud v průběhu zadávacího řízení dodavatelé délku lhůty nezpochybňovali a nedomáhali se jejího prodloužení, vylučuje to závěr o nepřiměřenosti lhůty.

[25] NSS se jeví tato námitka jako účelová. Na účelovost této námitky ostatně upozornila ve vyjádření i žalobkyně. Uvedla, že zatímco v řízení o rozkladu stěžovatel zohlednil šetření ve prospěch zadavatele veřejné zakázky, po jeho opačném vyhodnocení ze strany krajského soudu se jej stěžovatel snažil zpochybnit. NSS dodává, že krajský soud uvedl, že vlastní šetření relevantního trhu v nynější věci provedl stěžovatel, žalobkyně i zadavatel. Tato šetření nepřinesla ohledně přiměřenosti lhůty pro podání nabídek jednoznačný závěr. Krajský soud tedy z těchto šetření správně nepřiměřenost lhůty nedovodil. Jen uvedl, že z tak nejednoznačných závěrů nešlo dovodit přiměřenost lhůty (bod 55 rozsudku). Takovému závěru nemá NSS co vytknout.

pokračování

[26] NSS tedy uzavírá, že závěry krajského soudu jsou odůvodněné dostatečně. Jejich správnost stěžovatel nijak nezpochybnil, proto se správností závěrů NSS nezabýval.

III.B. *K neúplnosti podkladů pro podání nabídek*

[27] Vítězným dodavatelem veřejné zakázky se stalo sdružení Nová nemocnice – Zlín, složené z několika společností. Spornou studii zpracoval člen vítězného sdružení – atelier-r, s. r. o. Žalobkyně v řízení před krajským soudem namítala, že sporná studie sice byla součástí zadávací dokumentace, součástí zadávací dokumentace však nebyly podklady, na základě kterých byla studie zpracována. Zpracovateli, společnosti atelier-r, díky tomu podle žalobkyně vznikl informační a časový náskok, který tuto společnost zvýhodnil a zvýhodnil tak i celé vítězné sdružení.

[28] Podle stěžovatele krajský soud v první řadě zaměnil podání nabídek se samotným plněním veřejné zakázky. Pro účely podání nabídek stačí dodavatelům obecnější podklady, které mají umožnit podání porovnatelných nabídek. Konkrétní podklady musí mít dodavatelé k dispozici až ve fázi poskytování plnění veřejné zakázky.

[29] Tato námitka není důvodná. NSS nesouhlasí se stěžovatelem, že krajský soud zaměnil podávání nabídek se samotným plněním veřejné zakázky. Z napadeného rozsudku není pochyb, že se krajský soud zabýval pouze podáváním nabídek, nikoli samotnou realizací veřejné zakázky. Krajský soud nejprve představil své obecné požadavky na dostatečnou kvalitu zadávací dokumentace, která nesmí bezdůvodně zvýhodňovat určité dodavatele. Tyto požadavky poté aplikoval na nynější věc (body 65 až 69 rozsudku).

[30] Dále stěžovatel namítl, že sporná studie coby součást zadávací dokumentace obsahuje základní přehled o předpokládaném rozsahu a podmínkách realizace veřejné zakázky. Její funkce byla informativní a z rozsudku krajského soudu není zřejmé, které podklady, bez nichž nebylo možno podat porovnatelnou nabídku, studie neobsahovala.

[31] Důvodná není ani tato námitka. Krajský soud dostatečně objasnil, proč považoval zadávací dokumentaci za neúplnou. V bodech 67 a 68 rozsudku krajský soud uznal, že poskytnutí podkladů ke zpracování studie nemuselo být na první pohled nezbytně nutné, neboť dodavatelé měli při zpracování nabídky a následném plnění zakázky vycházet ze závěrů studie, která součástí zadávací dokumentace byla. Nicméně z průběhu zadávacího řízení vyplynulo, že potenciální dodavatelé žádali i o zpřístupnění podkladů studie (krajský soud odkázal na dotaz jednoho z dodavatelů). Krajský soud tedy dospěl k závěru, že z průběhu zadávacího řízení vyplynulo, že podklady, na jejichž základě byla studie vypracována, byly dodavateli požadovány. Protože podklady disponoval pouze zhotovitel studie a protože se zhotovitel účastnil zadávacího řízení a dokonce byl členem vítězného sdružení, mohla vědomost o těchto podkladech ovlivnit zákonnost zadávacího řízení.

[32] Krajský soud podle stěžovatele dále nesprávně uvedl, že podklady studie mohly být pro vybraného dodavatele při plnění veřejné zakázky důležité a že mohl být schopen nabídku i projekční práce připravit rychleji. To, že může být zhotovitel studie rychlejší při zpracování nabídky, prý ovšem nehraje žádnou roli, neboť rychlost zpracování nabídky není

při jejím hodnocení relevantní. To, že zhotovitel studie dokáže nabídnout rychlejší splnění veřejné zakázky, je prý pouze ryze spekulativní závěr krajského soudu.

[33] Ani tyto námitky nejsou důvodné. NSS se stěžovatelem sice souhlasí, že rychlost zpracování nabídky není při jejím hodnocení relevantní, ovšem i zde se stěžovatel mýlí s právním závěrem krajského soudu. Krajský soud v bodu 67, který stěžovatel touto námitkou napadá, skutečně uvedl, že zpracovatel studie, který měl oproti ostatním dodavatelům informační náskok, mohl být schopen připravit nabídku rychleji. Tím ovšem krajský soud neříkal, že by tato skutečnost sama o sobě zvýhodňovala zpracovatele studie. I tento závěr je třeba hodnotit v celkovém kontextu napadeného rozsudku. Z něj plyne, že vzhledem k nepřiměřeně krátké lhůtě pro podání nabídek soud říkal, že zpracovatel studie mohl připravit nabídku rychleji. Tím mohlo být jednodušší podat nabídku v již tak krátké lhůtě pro její podání, čímž byl zpracovatel zvýhodněn oproti jiným dodavatelům.

[34] NSS nesouhlasí se stěžovatelem ani v tom, že závěr krajského soudu, že by zhotovitel studie dokázal nabídnout rychlejší splnění veřejné zakázky, byl závěrem ryze spekulativním. Zde NSS odkazuje stěžovatele na bod 68 rozsudku, ve kterém soud správně upozornil na lhůty pro zpracování dokumentace pro umístění stavby a dokumentace pro stavební povolení, které nabídlo vítězné sdružení, jehož členem byl i zpracovatel studie. Díky tomu získalo vítězné sdružení v tomto parametru o 4,5 bodu více, což jistě svědčí o jeho potenciálním zvýhodnění.

[35] Dále stěžovatel namítl, že krajský soud při porovnání nabízených délek plnění veřejné zakázky nezohlednil, že nabídka předložená vítězným sdružením, která obsahovala kratší dobu plnění, obsahovala současně nabídkovou cenu o 100 milionů korun vyšší než cena nabídnutá druhým dodavatelem v pořadí. Z rozdílu v nabídkových cenách podle stěžovatele spíše vyplývá, že vítězné sdružení disponuje větším týmem a je tedy schopno veřejnou zakázku splnit rychleji. Rychlejší splnění veřejné zakázky bylo způsobeno právě vyšší nabídkovou cenou a větším týmem, nikoli informačním náskokem jednoho z členů sdružení – zhotovitele studie.

[36] Ani tato námitka není důvodná. I zde je třeba stěžovatele upozornit, že již poněkolkáté vychází z nedůsledného čtení rozsudku. Krajský soud v bodu 68 rozsudku, ve kterém se zabýval právě kratší dobou plnění na straně vítězného sdružení, výslovně uvedl, že *„nelze sice jednoznačně tvrdit, že délka nabídnutých lhůt byla zapříčiněna informačním náskokem zpracovatele Studie, nicméně s ohledem na okolnosti projednávaného případu tuto možnost nelze ani vyloučit. To způsobuje důvodné pochybnosti o transparentnosti zadávacího řízení.“* Krajský soud zde tedy uvedl pouhou domněnku, že informační náskok zhotovitele studie mohl zapříčinit kratší délku nabídnutých lhůt, neuvedl však žádný kategorický a neúplný závěr, jak se snaží navodit stěžovatel. Ze závěru krajského soudu je tedy zřejmé, že neshledal *jistou* souvislost mezi informačním náskokem zpracovatele studie a kratší délkou nabídnutých lhůt, nýbrž tuto souvislost vzhledem k ostatním okolnostem případu *připustil*. To přineslo další pochybnosti o transparentnosti zadávacího řízení. S tímto závěrem krajského soudu NSS souhlasí. Ani NSS nepovažuje za prokázané, že informační náskok zpracovatele studie nutně vedl k předložení kratších lhůt, a tím k jeho zvýhodnění. I NSS připouští, že kratší lhůty mohly být způsobeny výrazně vyšší nabídkovou cenou a jeho větším týmem. Ovšem závěr o zvýhodnění zpracovatele studie nelze díky jeho

pokračování

informačnímu náskoku ani s jistotou vyloučit. Proto NSS souhlasí s krajským soudem, že i tato skutečnost způsobila důvodné pochybnosti o transparentnosti zadávacího řízení. Jak rovněž správně uvedl krajský soud, pokud bylo možné předpokládat účast zpracovatele studie v zadávacím řízení (což nepochybně bylo), měl zadavatel učinit takové kroky, aby vyloučil pochybnosti o netransparentnosti zadávacího řízení a aby zajistil rovné zacházení vůči všem dodavatelům (bod 67 rozsudku). To však zadavatel neučinil.

[37] Konečně stěžovatel napadl i závěr krajského soudu, že dalším zdrojem pochybností o zvýhodnění zpracovatele studie jsou fotografie předložené žalobkyní v řízení o rozkladu. Fotografie zobrazují dispoziční řešení nemocnice, zpracovatel studie je pořídil nad rámec smluvních povinností. Fotografie ani nebyly součástí studie. Podle stěžovatele se však jednalo o pouhé přirozené zvýhodnění zpracovatele studie, které nemělo vliv na rovnost zadávacího řízení. To ostatně potvrzuje i skutečnost, že první i druhá nejúspěšnější nabídka navrhovala zpracování odpovídajících fází veřejné zakázky ve lhůtě 12 měsíců, tedy shodně.

[38] I zde NSS souhlasí s krajským soudem. Z rozsudku je patrné, že tuto skutečnost považoval soud za nejméně podstatnou v otázce zvýhodnění zpracovatele studie. Z rozsudku je dále vidět, že soud hodnotil skutečnosti zvýhodňující zhotovitele studie v kontextu s ostatními nestandardními okolnostmi nynějšího případu (tedy především nepřiměřeně krátkou zadávací lhůtou a podklady studie, které měl k dispozici jen její zhotovitel, ostatní dodavatelé až později). NSS dále nemůže souhlasit se stěžovatelem, že se jednalo o pouhé „přirozené“ zvýhodnění zhotovitele. Jak krajský soud správně uzavřel, zhotovitel studie pořídil fotografie mimo smluvní povinnosti, fotografie poté ani nebyly součástí studie, jejíž zhotovení představovalo úkol zhotovitele.

IV. Závěr a náklady řízení

[39] Kasační stížnost tedy nebyla důvodná, proto ji NSS zamítl. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Právo na náhradu nákladů řízení nemá ani osoba zúčastněná na řízení, které v řízení před NSS žádné náklady nevznikly (§ 60 odst. 1, 5 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

[40] Právo na náhradu nákladů kasačního řízení náleží úspěšné žalobkyni. Ta spočívá v odměně advokáta za jeden úkon právní služby – sepsání vyjádření ke kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)], tj. v této věci 1 × 3 100 Kč, § 7 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu], plus v paušální částce ve výši 300 Kč za úkon právní služby (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Celkem odměna advokáta činí 3 400 Kč. Protože je advokát plátcem DPH, odměna se podle § 57 odst. 2 s. ř. s. zvyšuje o 21 % z částky 3 400 Kč, tedy o 714 Kč. Náklady řízení před NSS tedy celkově představovaly částku ve výši 4 114 Kč.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. srpna 2023

Zdeněk Kühn
předseda senátu